

Да ви кажа ли, братчета, — туй пактуване тъй ми хареса,
че на другия ден, току станахъ още въ зори.
А пъкъ, знайте ли, азъ бѣхъ навикналъ да ставамъ въвъ 10
— що ще правя да ставамъ, като нѣма въвъ джоба пари.

Безъ да чакамъ излѣзохъ, — знаете — дългъ пакъ ме чака :
ще вървя, ще вървя, ще достигна до други кърталъ ;
нѣма вѣчно обущата да седятъ въ полумракъ подъ кривата
нека видятъ какво е да се газни въвъ прахъ или въ калъ.

И вървѣхъ, и вървѣхъ, и достигнахъ невиджани улици :
наредени стобори отъ изгнили сиви дъски,
като бухалъ на жгѣла черна кжца страшно се пуля, —
дъждоветъ мазилката съ задигнали като крадци.

Въ застоялитъ локви вѣтръ гони листа пожълѣли,
димъ увива коминитъ въ сиво-жълтъ и мжтенъ пашкулъ,
по дъскитъ редятъ се некролози отдавна остарѣли,
и дървета опушени тъжно люшкатъ клони обрудени.

И, ужъ рано е, гледамъ : — хора вече излизатъ отъ кжцитъ,
а следъ мигъ, задъ стрѣхитъ свирка нѣкаква писва дрезгаво.
Гледамъ : хората бързатъ мълчаливи, сънливи, намръщени
и задъ разни врати съсъ привикнали крачки изчезватъ.

Отъ двороветъ мръсни съ тежъкъ трѣскъ излизатъ камъони
нѣкой почва да чука тежкия съ дървенъ чукъ,
върху насипа съ пясъкъ се заклащатъ товари вагони,
а пъкъ слънцето още не пробилъ мъглата съ юрукъ.